

**Charita
Jeseník**

OKÉNKO

Úvodní slovo

Milí přátelé,

děje se vám v životě něco hodně těžkého, co nechcete?

Léto je již téměř za námi. Teplé dny a noci pomalu končí a my jsme opatrně vstoupili do měsíce září. Vzhledem k loňským povodním je těžké se úplně těšit na babí léto. Přichází nový školní rok, nové pracovní povinnosti a nové možnosti zazářit. Doufám, že jste během léta načerpali hodně sil, odpočinuli si dle svých představ a splnili si své sny. Je důležité doplňovat zdroje síly, neboť září ukáže, kdo čím září.

Vracím se k úvodní otázce. Pokud odpověď zní ne, moc vám to přeji a kéž to vydrží po dlouhý čas. Pokud však odpověď zní ano, vždy se ptáme proč a možná pátráme po odpovědi, a ta prostě nepřichází. Někdy přijde odpověď později, a tak nám život dovolí uzavřít nějakou těžkou kapitolu. Někdy se odpověď ale nedozvíme vůbec. Čím uzavřít otázku, na kterou není možné odpovědět? Neustálým hledáním odpovědi ztrácíme čas a přitom, kdo z nás ví, kolik času ještě má? Omezený čas má i hvězda Denička, která spadne z hvězdné oblohy v jedné vánoční pohádce. Životní síla hvězdy se vytrácí a záchrana z nebeské oblohy nepřichází. Denička taky doufala v jasné řešení a objevila něco, co nemohla ani tušit. Energii zpět, aby mohla zářit, ji doplňovala čistá nesobecká láska.

Tak vám přeji, pokud se vám děje něco těžkého, zůstávejte citliví pro lásku, ať máte ve svém životě lidi schopné lásky a ať z vás láska září aspoň po celé září.

Radka TRUNEČKOVÁ
vedoucí zdravotních služeb

Domov slaví 30 let

I letos si Charita Jeseník připomíná významné jubileum. Po loňských oslavách 30 let organizace slaví stejné výročí také Domov pokojného stáří sv. Františka v Javorníku, kde tým pracovníků s úctou pečuje o klienty s Alzheimerovou chorobou a dalšími typy demencí.

U příležitosti oslav 30. výročí připravují zaměstnanci javornického domova zahradní slavnost, která se uskuteční v pátek 5. září. Akce, na kterou jsou srdečně zváni rodinní příslušníci i široká veřejnost, začne ve 14 hodin slavnostní mší v prostorách kaple. Poté se program přesune na nádvoří a do zahrady.

„Do přípravy pohoštění se zapojí zaměstnanci i klienti. Dcera naší klientky se nabídla, že společně s aktivizační pracovníci a klienty napeče koláče, určitě připravíme něco z plodů naší zahrady,“ prozradila vedoucí domova Kamila Macurová. K přátelskému setkání a popovídání bude hrát hudba.

Návštěvníci, kteří se chtějí podívat, jak se žije seniorům v domově, který před pěti lety prošel kompletní rekonstrukcí, si jej budou moci s dodržением určitých pravidel prohléd-

nout. Hosté se mohou podívat i do jednoho z pokojů. „Klienti zde mají svůj domov, a proto dbáme, abychom nenarušovali jejich soukromí ani zavedený režim,“ dodala vedoucí.

Součástí zahradní slavnosti bude také výstava fotografií z historie domova i ze života seniorů. Autory fotografií jsou sami zaměstnanci Domova pokojného stáří sv. Františka. Portrétní fotografie vytvořila provozní Jana Šubrtová.

Domov pokojného stáří sv. Františka nesídlil vždy v Javorníku. Jeho začátky jsou spojené s nedalekou Bílou Vodou, kde jej provozovala Česká katolická charita a zaměstnanci zde pečovali o seniory „třetích řeholních řádů“. Postupně se péče otevřela i široké veřejnosti. Od 1. ledna 1995 převzala zařízení Charita Jeseník. Zlomovým se pro celou organizaci stal rok 2003. Tehdy došlo k nejvýznamnější regulaci služeb a Domov pokojného stáří sv. Františka se přestěhoval do nového působiště v Javorníku, které původně sloužilo jako sirotčinec, později řádovým sestrám a před příchodem seniorů zde probíhaly ozdravné pobyty.

Co nás čeká v září...

- **Charita Jeseník** se zúčastní akce Společně pomáháme 2025
- **Bramborové hody** si užijí v Domově pokojného stáří sv. Hedviky
- **Na Den bezpečnosti** se těší uživatelé Denního stacionáře Šimon
- **Mezinárodní den Alzheimerovy choroby** si připomenou v domovech
- **Na Vinobraní** se těší v Charitním domě sv. Anežky

Čtěte dál...

- **Za zážitky do muzea** (str. 2)
- **Co musí umět hasiči?** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 5)
- **Z mého pohledu** (str. 7)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 8)

Oslava s chutí tradic

Charita Jeseník letos už potřetí připomněla Den nezávislosti Ukrajiny, který připadá na 24. srpna. Centrum pomoci sv. Martina připravilo k této události Sousedskou slavnost s různými aktivitami a ve spolupráci se spolkem Sudetikus i Restaurant day.

Sousedská slavnost se tentokrát konala v parku na náměstí Svobody v Jeseníku. A protože k přátelskému setkání patří neodmyslitelně dobré jídlo, připravily ukrajinské ženy v rámci Restaurant day pestrou nabídku svých tradičních pokrmů. Nataša Samofal spolu se svou sousedkou Allou Ostapenko upekla dort Napoleon, medovník, trubičky a další dezerty. Pro milovní-

ky slaných chutí zase kamarádky uvařily varenyky, pletence s párkem a cuketový závin. „Věnovaly jsme se tomu dva dny a jsem ráda, že lidem chutná,“ usmála se paní Nataša. U dalších stánků voněl boršč. Lidé ochutnávali i placky plněné různými náplněmi, holubky a další dobroty. „Spojili jsme se se spolkem Sudetikus, který k nám přivedl koncept Restaurant day, pro-

tože se nám tato myšlenka líbí. Jídlo nás spojuje a je příjemné vidět, že si lidé spolu povídají,“ uvedla Adéla Raifová, vedoucí Centra pomoci sv. Martina, které pomáhá uprchlíkům se začleněním do společnosti. Součástí akce byla i výstava fotografií „Kontrasty Ukrajiny“ od Miroslava Hodečka ze Střediska humanitární pomoci a rozvojové spolupráce Diecézní charity ostravsko – opavské, které pořídil během svých pracovních i osobních výjezdů na Ukrajinu. Soubor fotografií ukazuje krásu Ukrajinských Karpat, Kyjeva, ale i život v dětském domově v Ivano-Frankivsku, či v domově důchodců v Ovruchi.

Pořadatelé pamatovali i na oddych návštěvníků, a tak v parku nechyběla ani relax zóna, kde mohli lidé posedět a debatovat. Hlavně dětem se líbil workshop, kde se učily dělat co největší bubliny.

Na Sousedskou slavnost navázalo promítání filmu „Starý dub“ od Kena Loachema v kavárně Ennea. Dokument je příběhem vesnice na severovýchodě Anglie, která se po zavření dolu začíná vyliďňovat a levné domy lákají uprchlíky ze Sýrie. „Čelí zde podobným překážkám a obavám, jaké v současnosti zažívají i Ukrajinci, kteří byli nuceni opustit své domovy kvůli válce. A to bylo smyslem naší Sousedské slavnosti, propojit se, společně tvořit, vzájemně se motivovat a předat si naději,“ dodala Adéla Raifová.

Za zážitky do muzea v Javorníku

Klientům Domova pokojného stáří sv. Františka už zdravotní stav nedovoluje výpravy do hor a lesů. Proto tak rádi navštívili výstavu věnovanou turistice.

„Turistika aneb Vzhůru na výlet!“ – tak se jmenuje výstava Městského kulturního střediska Javorník. Představuje zmenšeniny turistických cílů, ukázky tábornického vybavení i předměty, bez nichž se dříve neobešel žádný zálesák. K vidění jsou batohy, stany, dalekohledy i další výbava, z nichž řadu zapůjčili sami obyvatelé Javorníku a okolí. Atmosféru přírody umocňují zvuky

lesa a zpěv ptáků linoucí se z reproduktorů. Aktivizační pracovnice Jana Nepožitková navštívila s klienty expozici už třikrát a pokaždé byli nadšení a odcházeli s úsměvem. Mnohé exponáty jim totiž připomněly vlastní výlety a chvíle strávené v přírodě. Výstava je potěšila, dojala – a alespoň na chvíli je vrátila do doby, kdy s chutí vyrazili na cesty za zážitky.

Kalendárium

- **2019** – Uživatelé Denního stacionáře Šimon se 6. září vydali na exkurzi do místní Selské pekárny, aby se podívali, jak se peče chleba ve velkém a inspirovali se pro vlastní pečení.
- **2021** – V Domově pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě byla zrekonstruována a nově vybavena prádelna, která slouží všem střediskům pobyto- vých služeb Charity Jeseník.

Stalo se ...

Třešňová vůně léta

K létu patří zavařování a jedno takové sladké odpoledne si užili v Charitním domě sv. Anežky. Senioři se s pomocí pracovníků pustili do vaření marmelády z čerstvých třešní, které jim darovaly pečovatelky. Společně zvládli vše od vypeckování po aranžování sklenic. Při práci si klienti potrénovali všechny smysly i tělo a ještě zvládli upéct třešňovou bublaninu k posezení ke kávičce.

Jaké je to být hasičem?

Září bude v Denním stacionáři Šimon plné napětí a akce. V rámci celoročního projektu „Ten umí to a ten zas tohle,“ zavítají do stacionáře hasiči. Uživatelé se dozví, co vše musí profesionální bojovník s ohněm umět a jak náročná je tato profese.

„Ze zkušeností víme, že zejména naši mužští uživatelé mají rádi nejrůznější vozidla a stroje. Baví je vše, co se točí kolem techniky. Mají rádi a obdivují povolání hasiče. Proto, pokud můžeme, chodíme s nimi na dny otevřených dveří, které pořádají naši profesionální hasiči. Naši uživatelé si tyto akce vždy velmi užijí,“ vysvětlila vedoucí stacionáře Marta

Nosková, proč si do ročního plánu zařadili právě tuto náročnou profesi.

Při návštěvě stacionáře představí hasiči uživatelům svou práci. Vedoucí Marta Nosková doufá, že předvedou i svou zásahovou techniku a vybavení, které jim denně pomáhá chránit lidské životy i majetek. Také věří, že si uživatelé budou moci některé věci vyzkoušet a na vlastní

kůži pocítit, že práce hasiče vyžaduje odvalu, sílu i týmovou spolupráci. Pokud dorazí hasiči do stacionáře se svým zásahovým vozidlem, bude to pro mužské uživatele skutečný zážitek. Ještě nyní mají v paměti, když za nimi dorazili zdravotníci se sanitkou a oni si ji mohli prohlédnout, lehnout si na lehátko, posadit se za volant, a dokonce si vyzkoušet i sirénu.

Tím ale zářijový program se záchranáři nekončí. Pokud vyjde počasí, navštíví uživatelé stacionáře také akci Společně bezpečněji, která je zaměřena na prevenci a bezpečné chování v každodenním životě. V rámci oslav Dnů policie se před jesenickým policejním ředitelstvím sejdou všechny složky integrovaného záchranného systému i s technikou, která právě uživatele stacionáře zajímá nejvíc. Na jednom místě tak uvidí policejní vozidla, hasičská auta i sanitky. Možná přijedou se svou technikou i vojáci. „Auta je baví nejvíc, asi jako všechny kluky. Minulý rok byli naši uživatelé nadšení, že si mohli všechna vozidla prohlédnout zblízka, a dokonce si do nich i sednout,“ zavzpomínala Marta Nosková s tím, že největší zážitek měli z vojenského tanku, působivé bylo i policejní Ferrari s výstražným osvětlením a ukázka dronů. Ani letos nebude na akci chybět laserová střelnice, na níž si budou moci zájemci vyzkoušet, jak mají přesnou mušku.

Září ve znamení jablek

První podzimní měsíc se v Domově pokojného stáří sv. Hedviky ponese v duchu jablek. A to všech druhů, ať už sladkých ze stromů, rajských nebo těch zemských.

Jablka jsou dalším tématem celoročního projektu Dary Země. A protože září je pro zahradníky měsícem sklizně, budou mít v domově o zábavu postaráno, a to zejména díky zaměstnancům a přátelům domova, kteří se postarají o dodání surovin.

Vaření patří k činnostem, které senioři milují. V aktivizační dílně budou senioři připravovat pyré z jablek, jablka v těstíčku,

salát z jablek a červené řepy a mnoho dalších dobrot. „Máme klientku, která nechce sedět s rukama v klíně, takže se jí snažíme vyhovět a zapojujeme ji,“ uvedla vedoucí domova Milena Rygelová. A takových klientů mají v domově víc.

Ke slovu se v září dostanou i zemská jablka – brambory. Hlavně pánové se tak mohou těšit na česnekem vonící bramboráky.

Stane se ...

Oslaví svátek andělů

Domov pokojného stáří sv. Františka bude patřit archandělům. Na 29. září připadá svátek Božích posílů a ochránců – Michaela, Gabriela a Rafaela. O andělsky laděný program se postará Jana Hružková, která za klienty přijde v andělském kostýmu. Připraví pro ně povídky, tvořivou činnost i něco dobrého na zub. Při společné aktivitě si senioři procvičí motoriku, a zapojí všechny smysly.

Domov ozdobí mandala

Zajímavé využití našli pro krabici darovaných kusů látek v Charitním domě sv. Anežky. Během zářijových činností chce aktivizační pracovnice Anna Tesařová zapojit klienty do manuálních aktivit a vyrobit si mandalu z textilu. Senioři budou látky stříhat, trhat a skládat z nich velký obraz, kterým si pak vyzdobí společné prostory. Látková mandala nahradí dekoraci vyrobenou z přírodnin.

„Člověk potřebuje lásku“

říká ke své práci zdravotní sestra Grazyna Paluch

Charita Jeseník má štěstí na srdcaře, pro které je práce posláním. Patří k nim i zdravotní sestra Grazyna Maria Paluch, která za klienty Domova pokojného stáří sv. Františka v Javorníku přijíždí z polské vesničky Gościce už třiaadvacet let. Přitom by si už mohla užívat důchodu.

Na úvod bych se zeptala, co vás přivedlo do Charity Jeseník?

Po škole jsem pracovala jako porodní asistentka v porodnici v Nyse, ale když byly děti malé, šla jsem dělat terénní sestru do Charity v Paczkowě. Sem za námi jezdil pan Tulpík z jesenické charity a prosil nás, abychom přešly do Bílé Vody. Zpočátku jsem to odmítala, nechtěla jsem pracovat se seniory, ale kamarádka mě přesvědčila, a tak jsem 1. února 2002 nastoupila. Spolu se mnou přišly i zdravotní sestry z porodního oddělení v Paczkowě, které se tehdy zavřelo.

Pamatujete si na svůj první den v Domově pokojného stáří sv. Františka, který tehdy sídlil v Bílé Vodě?

Velmi dobře. Uviděla jsem postiženého muže na vozíčku a nechtěla jsem zůstat. Neznala jsem lidi, jazyk, ale přemluvili mě, ať to zkusím. Také jsem si vzpomněla, co mě stálo úsilí a peněz nechat si přeložit všechny dokumenty, vyřídit víza a najednou bych to všechno zrušila? Rozhodla jsem se tomu dát šanci, i když mi ze začátku dělalo velké problémy ošetřovat zhnisané a otevřené rány. Byla to velká změna, ale začala jsem jezdit na školení, učit se česky, začala jsem si zvykat a najednou se mi nechtělo odcházet.

Jak na celou situaci reagovala rodina? Neměli námitky, že jdete pracovat do Česka?

Rodina mě podržela. Viděli, že jsem klidnější. Lépe jsem zvládala i péči o nemocnou tchýni. Víte, celý život jsem byla s mladými lidmi, až tady jsem poznala seniory, a tak to má být. Poznala jsem vlastně všechny etapy života. Od narození, přes děti v pubertě, pak přišli dospělí pacienti a tady jsou staří a umírající. Než jsem sem nastoupila, strašili mě, že budu muset být u umírajících a já si to neuměla představit. Teď jsem s nimi a držím je za ruku, protože člověk potřebuje projevít lásku, pozornost, obejmout.

V Charitě Jeseník pracujete 23 let. To je úctyhodné. Co vás přesvědčilo, že jste neodešla zpět do Polska? Práce, peníze, nové zkušenosti?

Peníze určitě ne. Braly jsme 3 tisíce korun. V Polsku bych měla více, ale Nysa je od nás 28 km, Bílá Voda, i Javorník jsou blíž a já měla malé děti. Peníze jsou ale zapotřebí, takže v době, kdy děti studovaly, jsem jez-

dila v květnu na chmel. V roce 2004 jsem si udělala přestávku a odjela pracovat do Londýna. Nebylo to špatné místo, ale nejmladší syn to špatně nesl, a i pro mě to bylo trápení. V tu dobu dostala tchýně mrtvici a zůstala na půl těla ochrnutá, a tak jsem se po čtyřech měsících vrátila. Jenže jsem musela řešit, co budu dělat. Zvažovala jsem návrat do porodnice v Nyse, ale tady už jsem byla zvyklá. Zavolala jsem kamarádce, ať mi pomůže vrátit se, jenže za mě už měli náhradu. Ředitel Robert Neugebauer mi zařídil místo ve státním domově, ale já

tam nechtěla, i když tam byl vyšší plat, a tak šla kamarádka místo mě. Peníze potřebovala, splácela auto, a já se mohla vrátit sem.

Mohla jste pracovat opět s miminky, ve své vlasti a za více peněz, přesto jste zvolila seniory v českém příhraničí. Proč?

Těšila jsem se do práce. Byli tady inteligentní klienti, například bývalé učitelky. V té době jsem četla i české knížky, abych se zdokonalila v jazyce a s nimi se krásně povídalo. Byla tady paní, která měla šicí stroj a jen tak pro radost mi ušila šaty. Něco takového bych v nemocnici nezažila. Naše klienty jsem znala lépe než svou rodinu, protože jsme spolu trávili hodně času a věděla jsem, co mají rádi. Zatímco doma se moje péče brala jako samozřejmost, tady mi lidé svou vděčnost upřímně projevovali, a to pro mě mělo velkou hodnotu.

Od začátku letošního roku funguje domov jako zařízení se zvláštním režimem. Změnilo se tím pro vás něco?

Mnoho. Dříve nám klienti řekli, co je trápí, měli svá přání. Lidé s Alzheimerem to neumí a my se musíme domýšlet, pozorovat a dobře je znát. Nejtěžší je to s novými klienty. Proces adaptace trvá tři měsíce. Je to těžká doba pro nás i pro ně. Chápu to. Vždyť se celý život starali o rodinu, o dům a najednou dostanou tašku, v ní doklady, tepláky, pyžamo, a to je vše. Kde je jejich dům, život a plány? Je jasné, že jsou zlí a rozzlobení na celý svět. Snažíme se je pochopit, být empatičtí, ale je to náročné. Proto je tak klíčová debata s rodinou, abychom znali biografii klienta. Pro mě je zásadní, aby lidé neměli bolesti.

Během své práce v domově jste zažila určité spoustu příběhů. Je nějaký, který vám uvízl v paměti?

Jednu z nejtěžších situací jsem zažila v Bílé Vodě. Paní v modrém svetru, která byla po mrtvičce na vozíčku, vezla dcera jako do lázní a místo toho ji přivezla do domova. Byl to pro ni hrozný šok. Nechtěla jíst, chtěla umřít a skutečně za tři měsíce zemřela. Ráda vzpomínám na paní K, která byla připojená na kyslík, měla i stomii a žádný domov ji nechtěl přijmout. Když jsme přijeli na sociální šetření, ležela s ní pečovatelka v posteli a četla jí. Vzaly jsme ji k nám. Rodina ji často navštěvovala, bylo tam krásné pouto. Pak jsem odjížděla do Německa a paní mi říkala, že se mě už nedočká. V tu dobu její dcera měnila v domě okna. Řekla jsem jí, že mi musí slíbit, že na mě počká, protože přece musí vidět nová okna a dočkala se, byly jsme tam. Když umírala, seděla jsem u ní a držela ji za ruku.

Od nového roku si budete užívat důchod. Máte už nějaké plány?

Nevím, co budu dělat. Děti říkají, že si otevřu cukrárnu, protože ráda a dobře pečuji. Tak uvidíme. Neumím si představit, že bych nic nedělala. Máme velký dům a tam je práce stále potřeba.

Děkuji za rozhovor.

Grazyna Maria Paluch – medailon

Zdravotní sestra v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku. Po čtyřletém lyceu studovala tři roky na porodní asistentku, poté dva roky geriatrické psychologie. V polských Gościcích vychovala s manželem tři děti. Je babičkou pěti vnoučat. Ve volných chvílích ráda čte, houbaří, vyjede si na kole nebo relaxuje v bazénu.

**Domov
pokojného
stáří
sv. Františka
slaví**

*pátek
|05 |09|
2025*

**14:00 mše svatá v kapli domova
následuje společné posezení na nádvoří či zahradě
17:00 ukončení**

hudba a občerstvení zajištěno

v Javorníku, Lidická 89

Charita je o lidskosti

Tento měsíc nás čekají významné události. 5. září si celý svět připomíná Mezinárodní den charity, vyhlášený OSN v roce 2013 na den úmrtí Matky Terezy. Od roku 2008 slavíme 27. září Den charity, který je spojen se svátkem sv. Vincence z Pauly.

Pro někoho mohou být názvy obou svátků zavádějící a nevidí v nich rozdíl. Ten je ale významný. Jak název připomíná, je Mezinárodní den charity celosvětově uznávaným dnem, který OSN symbolicky spojilo s dnem úmrtí Matky Terezy. Jeho cílem je podpořit a propagovat dobročinnost, filantropii a solidaritu ve světě a ukazovat, že pomoc potřebným je krásná. Den charity je svým způsobem „naším

dnem“. Vznikl v roce 2008 z iniciativy českých a moravských biskupů, aby připomínal zakladatele a patrona moderní charitativní práce sv. Vincence z Pauly, který je symbolem lásky k bližnímu a neúnavné pomoci potřebným. Smyslem svátku je přiblížit činnost Charity ČR široké veřejnosti. Poděkovat všem, kteří nezištně pomáhají a zároveň podpořit nejzranitelnější skupiny společnosti.

Oba svátky mají jedno společné, a to je slovo CHARITA. Je to ruka podaná těm, kdo ji potřebují. Nese v sobě pocit bezpečí, podpory a lidskosti s vědomím, že člověk není na své problémy sám. S tím souhlasí i Jana Palečková, sociální pracovnice Odlehčovací služby sv. Zdislavy, jejíž rodinu postihly v minulém roce ničivé povodně. „Zažili jsme tuto pomoc na vlastní kůži. Charitní pracovníci nás všechny postupně navštívili a zjišťovali, co kdo z nás potřebuje. Nebylo to jen o zjišťování škod. Cítili jsme, že někoho zajímáme a souzní s námi. I když to bylo velmi náročné období, tak nabídnutá pomoc, nám pomohla a zahřála u srdce,“ uvedla Jana Palečková. Zářijové zkušenosti ji přivedly k práci v Charitě Jeseník. Jak přiznává, charita je pro ni uvědoměním si toho, že každý z nás může pomáhat a je jedno, jestli jde o práci, pomoc, věnovaný čas, pohazení, úsměv, vlídné slovo. „V této náročné době se hodně soustředíme na své bolesti, pocity a problémy, ale je dobré se zastavit a uvědomit si, že v tom nejsme sami, že empatie a pomoc ostatním nejsou jen pouhá slova, ale činy, které mohou mít velký přínos, jak pro nás osobně, tak i pro ostatní. „Den charit“ není jen oslava jednoho dne, není to jen krátká událost, je to připomínka lidskosti a člověka jako takového,“ dodala Jana Palečková.

Z mého pohledu

Spojit síly a rozvinout dary

V září si připomínáme Mezinárodní den charity. Má za cíl podpořit solidaritu, dobročinné aktivity a zvýšit povědomí o pomoci potřebným. Ráda bych se s Vámi podělila, co pro mě Charita znamená. Datum 5. 9. nebyl OSN vybrán náhodně, jedná se totiž o datum úmrtí Matky Terezy, která zasvětila svůj život pomoci nejchudším. Za svou humanitární činnost byla mnohokrát vyznamenána. Její vytrvalá práce přinesla mnoha lidem naději a zlepšení jejich životního údělu. Nejvíce mě u ní oslovilo, že v popředí jejího zájmu byl vždy v první řadě konkrétní člověk: „Nestrachujte se o velké problémy světa, bojte se o jednoho konkrétního člověka, kterému dokážete pomoci. Místo velkých ideí si vyberte jeden malý úkol, který můžete dotáhnout do konce“.

Když jsem byla mladší, slovo charita mi znělo jako dobrovolnost, prospěšnost, nezištnost ale neslo také jakousi „pachuť“ něčeho archaického nebo jak říkáme něčeho z „druhé ruky“. Ale co přesně toto

slovo znamená? Našla jsem si, že slovo charita pochází z latinského výrazu caritas – což je slitování, smilování. Vychází z křesťanských tradic, stejně jako první charitativní služby, které církve zakládala a provozovala (špitály, sirotčince, útulky atd.).

Charita jako organizace má za sebou více jak 100 let činnosti a prošla různými obdobími. Ráda se vracím ke „kořenům“, zmíním se tedy o zakladateli charitního díla sv. Vincenci z Pauly, na jehož svátek – 27. 9. slavíme Den charity. Narodil se 24. dubna 1581 v Pouy v Gaskoňsku na jihu Francie. Ve svém životě se setkal s bohatstvím i chudobou. Učil děti bohatých šlechticů, jako kněz viděl chudobu místních obyvatel, sám byl v mládí prodán do otroctví. Jednou z jeho zlomových událostí byla situace, kdy jedna rodina těžce onemocněla a nebyli schopni o sebe navzájem pečovat. Po Vincencově výzvě sice mnoho lidí přispěchalo s pomocí, ale dobré vůli scházela organizace.

Vincenc poznal, že chtít pomoci, a být na to sám, nestačí. Jestliže má být pomoc účinná, musí být organizovaná. I proto začal zapojovat do sociální práce ženy různých společenských vrstev. Založil první školu pro profesionální ošetřovatele v Paříži. Kladl důraz na důstojnost a velikost každého člověka. Právem je považován za zakladatele a patrona charitní práce.

Charita v současnosti tedy pro mě znamená možnost „spojit síly a rozvinout dary“, které každý člověk má a vidět „konkrétního člověka“. Je to něco hmatatelného ke slovu „láska“.

Přeji tedy nám všem „dobré vzory“ pro každodenní rozhodnutí, a pokud jimi budou životy lidí, které jsem zmiňovala výše, máme inspiraci mnoho a cíle vysoké.

Zdislava Dvořáková
asistentka ředitelky CHJ

Duchovní zamyšlení

Svatý – Jubilejní rok 2025

Na přelomu roku 2024/2025 jsme otevřením Svatých bran ve čtyřech římských bazilikách vstoupili do Svatého – Jubilejního roku 2025. Církevní společenství bylo papežem Františkem vyzváno, aby těmito branami prošlo s prosbou o odpuštění hříchů a ve snaze o obnovení vztahů. A mnozí tak v průběhu roku – zvláště v době prázdnin učinili. Jako charitní rodina jsme spolu ve středu 4. června sice neputovali až do Říma, ale do našeho jubilejního chrámu ve Fulneku, kde jsme spolu s naším biskupem Martinem prožívali naši každoroční charitní pouť.

Nyní je před námi závěrečné období Svatého – Jubilejního roku. Snad by se dalo říci, že všechno už máme splněno, co se tedy po nás ještě chce – co dál?

Jubilejní – Svatý rok má ještě jeden často opomíjený, ale přece jenom velmi významný rozměr. Jeho prožívání nekončí tím, že jsme si splnili nějaké konkrétní předsevzetí, ale tím, že jsme svůj život otevřeli pro novou dimenzi, která má přesah nad náš viditelný a hmatatelný svět. Věříme, že přes všechny obtíže osobního i společenského života se náš svět dovrší ve slavném a radostném věčném Jubilejním roku, kterému říkáme nebe. Věříme, že naše existence nekončí smrtí a že život na zeměkouli neskončí světovou katastrofou, ale že vizí naší budoucnosti je plnost radosti, což je význam ono latinského jubilate. To je poslední a definitivní vrchol Svatého – Jubilejního roku 2025. Přeji nám všem, ať se tento rozměr stane životním stylem každého z nás.

P. Dr. Jan Larisch
prezident DCHOO

Krátce

Společně je nám dobře

Uživatelé Denního stacionáře Šimon se rádi setkávají při různých aktivitách. Díky možnosti nahlédnout do programu druhé skupiny, se často inspirují a objevují nové činnosti, které si pak s chutí sami vyzkoušejí.

Velkou příležitostí k navazování nových přátelství i k posilování těch stávajících je příchod nových uživatelů do stacionáře. Díky tomu zde vzniká přátelské, podnětné a otevřené prostředí, v němž se každý cítí dobře.

Krátce

Jídlo podle své chuti

Znáte ten pocit, když si připravíte něco dobrého přesně podle své chuti? Právě takový zážitek si dopřáli klienti Domova pokojného stáří sv. Hedviky, kteří si za pomoci aktivizační pracovnice uvařili v aktivizační dílně zeleninovou polévku. I když ve Vývařovně AVE vaří skvěle, chtěli ochutnat něco, co si připraví vlastníma rukama. Než se senioři pustili do vaření, museli si nejprve nachystat všechny suroviny. Při procvičování jemné motoriky loupali a nakrájeli brambory, tuřín, cibuli i mrkev. Poté vše vložili do hrnce, polévku dochutili, rozmixovali a podávali s křupavými chlebovými krutony.

Vínu se na zahradě daří

Těšíte se na vinobraní a už plánujete cestu na jižní Moravu? V Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku už mají takové malé vinobraní za sebou. Letos se hroznům na zahradě domova dařilo. Určitě je to díky péči pana údržbáře, který na jaře nic nepodcenil a hlavy pečlivě ošetřil proti chorobám. Samozřejmě velkou roli hrálo sluníčko, takže se obyvatelé domova mohou těšit na bohatou úrodu. První ochutnávku již mají za sebou. Jana Nepožitková se s jednou z klientek vypravila do zahrady a společnými silami nasbírali pár trsů hroznů, na kterých si pochutnali jak klienti, tak i zaměstnanci.

Výlet jako balzám duše

Pro klienty Domova pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě není běžné podívat se mimo areál, a proto trojice seniorů s nadšením uvítala možnost vypravit se na výlet do legendární Tančírny v Račím údolí. Už samotná cesta autem pro ně byla zážitkem. V Tančírně si senioři vychutnali dobrou kávu a v kavárně prohlédli obrazy mladého umělce Igora Orozoviče. Nenechali si ujet ani procházku kouzelnou přírodou v okolí secesní stavby, kde je zaujaly originální sochy. Díky pracovníkům domova si tak celý den užili ve velmi příjemné atmosféře.

Za krásami regionu

Centrum pomoci sv. Martina připravilo pro své klienty další poznávací výlet za krásami Jesenicka. Tentokrát se vypravili na Nýznerovské vodopády. Při zpáteční cestě se výprava zastavila v místní Rybářské baště, kde si pochutnali na výborně upravených pstruzích.